

O perníkové chaloupce

Byl jednou jeden dřevorubec a ten měl dvě děti, Jeníčka a Mařenku. Žili v , daleko od lidí. Dřevorubec kácel a děti zůstávaly doma. Hrály si, trhaly a , chytaly v potoce a zalévaly v zahrádce. Jednou se zatoulaly daleko od domova. Spatřily překrásného bílého , který zpíval tak nádherně, až usedalo. Jeníčka napadlo, že ho chytí, ale ptáček poletoval ze stromu na a děti běžely za ním, až zabloudily. A ještě ke všemu se setmělo a byla noc. se dala do pláče, že je jí zima, má hlad, že se bojí a , a tak se Jeníček vyšplhal na vysoký , a když se rozhlédl, uviděl v dálce světýlko. Tam, kde je světýlko, jsou jistě lidé, řekl si . Slezl dolů, vzal Mařenku za a šli. Měli štěstí – za chvíli vyšli z na paseku, kde stála malá chaloupka. V oknech se svítilo a z se kouřilo. Ale nebyla to obyčejná chalupa z kamene nebo ze dřeva. Tahle byla celá z perníku, měla z cukrkandlu a z marcipánu. neodolal, ulomil kus perníku pro sebe, kus pro a hned se do něj pustili. To byla dobrota! Jenže vtom se z cha-

loupky ozvalo: „Kdo mi to loupá perníček?“ a z vykoukla ježibaba s velikou bradavicí na a s na rameni.

„Á, Mařenka a Jeníček!“ zaskřehotala. „Přece mi nesníte mou perníkovou ! Jen pojdte dovnitř, dám vám večeři

a nechám vás tu přespat.“ Děti měly z strach, ale když zaslechly ze tmy vlčí vytí, vzaly se za ruce a vešly. Baba jim

přinesla perníčky, , a , a když se dosyta najedly, uložila je do .

Sotva však děti usnuly, odnesla je ježibaba do chlívku a tam je zavřela na . „Teď si vás vykrmím jako dvě , pak vás upeču a sním!“

smála se babizna. „Jen pěkně papejte, ať jste tlustoučcí!“

Když a slyšeli, co je čeká, dali se do pláče.

Ale co měli dělat? chlívku byly pevné a v byla .

Babizna je krmila od rána do večera. Každé ráno přišla ke chlívku a poručila: „Ukažte , ať vidím, jak jste tlustí!“

Když děti místo prstů ukázaly ohryzané , baba se zlobila, že jsou moc hubení. Tak to šlo den co den. Nakonec ježi-

babě došla trpělivost a řekla: „Dnes večer si vás upeču, ať jste

tlustí nebo hubení!“ Rozděkala v peci , vyvedla děti z chlívku a otevřela dvířka od . Pak vzala lopatu na pečení a přikázala Jeníčkovi: „Posaď se na tu !“
 dělal hloupého: „Jak si mám na ni sednout? napřed, nebo hlavou napřed?“ – „Ty jsi tak hloupý, Jeníčku,“ zlobila se . „Já ti to radši ukážu!“ Sedla si na a vtom děti přiskočily, strčily ji do a zavřely . Vyběhly z a utíkaly pryč, jako by jim za patama hořelo. „Mařenko, Jeníčku!“ ozvalo se a před nimi se objevil . „Konečně jsem vás našel!“ zvolal radostně, děti mu skočily do náručí a vyprávěly mu o překot, jak vyžrály na zlou . A pak šli domů a měli radost, že jsou zase spolu. Copak je větší štěstí, než když se najdou ti, co k sobě patří?

Hádej, hádej, hadači!

*V perníkové chaloupce
krutá ženská vzteky třese.
Vyhni se jí zdaleka –
klidně sní i člověka!
Kdo je to?*

(Ježibaba)

Sněhurka

Byl jednou jeden král a královna a těm se narodilo děvčátko. Mělo pleť bílou jako sníh, proto mu dali jméno Sněhurka. Sněhurčina maminka však brzy zemřela a král se do roka znovu oženil. Nová královna byla krásná, ale tuze zlá a pyšná. Častokrát brala do ruky své kouzelné zrcadlo a ptala se:

„Zrcadlo, promluv! Pověz jen –
jsem nejkrásnější ze všech žen?“

A zrcadlo jí odpovídalo:

„Říkám, co vidím – v celé zemi
jste nejkrásnější mezi všemi!“

Tak to šlo den co den, až jednou, zrovna když Sněhurka dovršila patnáctý rok, zrcadlo řeklo:

„Říkám, co vidím – v zemi zdejší
Sněhurka je ta nejkrásnější!“

Královna strnula, jako by do ní uhodil blesk, a pak se rozzuřila. Nesnesla pomyslení, že by mohl být někdo krásnější než ona. Zavolala královského myslivce a poručila mu:

„Odveď Sněhurku do hlubokého lesa, ať ji tam divoká zvěř roztrhá!“

Myslivce s těžkým srdcem vykonal královnin rozkaz. Ale Sněhurka prošla les plný divé zvěře, a nic se jí nestalo, vlci ani medvědi jí neublížili. Nevěděla kudy kam, nohy jí bolely a začalo se stmívat. Měla štěstí – na kraji lesa uviděla malou chaloupku. Zaklepal na dveře, ale nikdo se neozval.

„Snad se na mě pán domu nebude zlobit,“ řekla si a vešla dovnitř. Uprostřed chaloupky stál stůl a kolem sedm židliček, na stole sedm talířků a v koutě sedm postýlek, a všechno malé jako pro děti. Hladová Sněhurka uzobla z každého talíře, stulila se do jedné postýlky a usnula, jako by ji do vody hodil.

Brzy se rozlétly dveře a vešlo sedm trpaslíků. U dveří odložili krumpáče a lopaty, sedli si ke stolu a chtěli se dát do večere.

„Kdo jedl z mého talíře?“ řekl jeden.

„Kdopak pil z mého hrníčku?“ řekl druhý.

Sedmý se rozhlédl a zvolal: „A kdo spí v mé postýlce?“

Všichni se seběhli kolem Sněhurky a žasli, jak je krásná. Sněhurka procitla a polekala se těch sedmi človíčků, ale když viděla, jak jsou milí a laskaví, řekla jim, co se jí přihodilo. Trpaslíci jí nabídli, aby zůstala u nich a dělala jim hospodyni.

„Dávej si pozor, Sněhurko,“ radili jí. „Nikomu neotvírej! Až tvoje macecha pozná, že jsi naživu, jistě se pokusí tě zabít!“ A měli pravdu.

Královna vzala do ruky své zrcadlo a ptala se:

„Zrcadlo, promluv! Pověz jen – jsem nejkrásnější ze všech žen?“

Zrcadlo odpovědělo:

„Říkám, co vidím – v zemi zdejší Sněhurka je ta nejkrásnější!“

Královna zůstala stát jako solný sloup a pak se rozzuřila:

„Viš, kde ji najdu a co dělá?“

„Pod horami, kde vítr fíčí,
v útulné chýši trpasličí
Sněhurka šťastně zpívá si
a roste, roste do krásy...“

Zlá královna už na nic nečekala. Převlékla se za starou kramářku, co prodává pentle, šátky a korálky, a pospíchala do hor.

„Paninko, hola hej, paráda na prodej!“ zaklepala na dveře trpasličí chaloupky.

Sněhurka byla doma sama, vyhlédla z okna a řekla si, že staré kramářky se bát nemusí. Vyšla ven a zvědavě si prohlížela zboží.

„Do krásných vlasů krásný hřebínek,“ hučela do ní kramářka. „Ráda tě učešu!“ Ale hřeben byl napuštěný jedem a Sněhurka se skácela na zem jako mrtvá. Když ji tak trpaslíci našli, vytáhli jí hřeben z vlasů a Sněhurka zas ožila.

Královna brzy poznala, že Sněhurka nezemřela. Připravila si otrávené jablko a v převleku staré babky, co v lese sbírá chrastí, se vypravila do hor. Zaklepala na dveře chaloupky a poprosila Sněhurku o trochu vody. Když odcházela, nabídla jí své otrávené jablko. Bylo krásně červené a Sněhurka neodolala. Ukousla si a zhroutila se na zem. Královna zajásala: „Teď už jsem zase nejkrásnější já!“

Když se trpaslíci vrátili domů, marně Sněhurku křísili. Položili ji do skleněné rakve a vykopali hrob. Právě tudy projížděl princ z daleké země. Když

uviděl Sněhurku, užasl nad její krásou. A nedal jinak, než že tu nešťastnou dívku políbí.

Sňal víko rakve, a jak se sklonil, shodil rakev na zem. A to bylo to nejlepší, co se mohlo stát. Sněhurce vyletěl z hrdla kus otráveného jablka, a ona procitla a otevřela oči. Spatřila, jak se k ní sklání krásný princ, a rázem se do něj zamilovala.

Slovo dalo slovo a brzy se chystala svatba. Sněhurku na ni doprovázelo všech sedm trpaslíků.

A co zlá královna? Když viděla, že Sněhurka jí unikla i tentokrát, puklo jí srdce vzteky. Tak to bývá – kdo má v srdci jed a bezpráví, nakonec sám sebe otráví.

Hádej, hádej, hadači!

*Sedm malých postýlek,
sedm malých židlí –
kdopak asi v chaloupce
s trpaslíky bydlí?*

(Sněhurka)

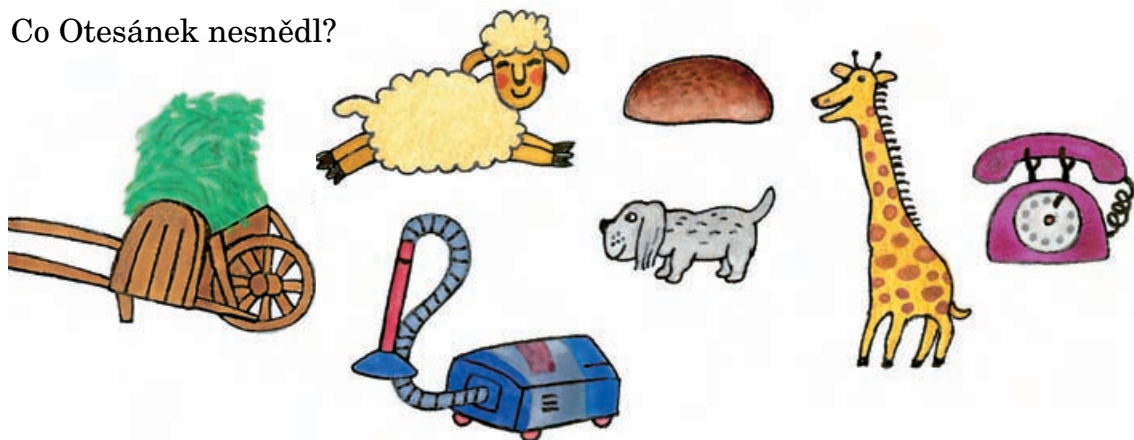
Zahraj si na básníka.

*Říkám, co vidím – v zemi zdejší
Sněhurka je ta... (nejkrásnější).*

*Pod horami, kde vítr... (fičí),
v útulné chýši... (trpasličí)
Sněhurka šťastně zpívá si
a roste, roste do... (krásy).*

Pohádkové hrátky

Co Otesánek nesnědl?

Do které pohádky patří tyto věci a pohádkové bytosti?

Najdi Mařence a Jeníčkovi cestu domů.

